

De Stadse Kastanjeboom.

Niet voor de eerste keer had hij die boom opgemerkt.

Net niet gekneld tussen de appartementen, zes hoog.

De kruin torst net boven de daken uit, op weg naar meer licht en lucht.

Hij ziet er goed uit trouwens. Vrij gezond naar mijn mening. En dik.

Omtrek vijf meter. Robuuste Wilde Kastanje uit een vorige eeuw.

Wonderbaarlijk onstnapt aan de niet minderende kapdrang van de mens.

Is het voor woonst, wegen of de angst voor vallende bladeren, dan wel takken, hij zal blijven kappen. Niet deze dus.

Hij ging er eens rond en de herfstige geuren dwarrelden langs zijn neusvleugels.

De neusgaten werden iets wijder gespreid en namen het moment in zich op.

Hij besloot het erop te wagen

en legde zachtjes zijn rug tegen de onmetelijke stam.

En dan met een klein tikje zijn hoofd.

De onderste ruggenwervels begonnen zich te roeren.

Het staartbeentje kwispelde bijna..

Hij ademde diep in en uit en voelde zijn voeten neigen naar de verre wortels.

Heel de binnenplaats moest gevuld zijn met de myriaden voelsprietten van deze reus.

Ietwat onwennig tegen de fundamente van de belendende appartementen aanbotsend.

Hij kromde zijn rug wat in een zoete slangbeweging en kwam weer uit aan het achterhoofd.

De nek wrong wat tegen en noopte tot een lichte inspanning.

Het werd stil.

De stad was stil. Bijna onzichtbaar groeit de Kastanje gestaag verder.

Hij kon het bijna voelen.

Het moment vliedde weg zoals het gekomen was; snel en onverwacht.

Hij keek rond om te zien dat niemand hem zag.

Wat zouden ze wel niet denken? Met zachte tred ging hij weder.

De grond was wat dichterbij gekomen.

Er was trouwens niemand anders...